

Ünnepi ülés

Négy szakmai szakszervezet egyesülési kongresszusának 25. évfordulója alkalmából kedden kibővített ünnepi ülést tartott az Élelmiszeripari Dolgozók Szakszervezetének Központi Vezetősége. Az ünnepségen a KV tagjain, a szakszervezetek alapító tagjain, veteránjain kívül részt vett Karakas László munkaügyi miniszter és Virizlai Gyula SZOT-titkár is. Az ülés előtt a szakszervezet elnöksége a székház előcsarnokában megkoszorúzta a mártírok emléktábláját.

Az ünnepi KV-ülést dr. Dabronáki Gyula, a szakszervezet elnöke nyitotta meg, majd dr. Tamás László főtákar ünnepi beszédében emlékezett meg a négy szak-

mai szakszervezet — az Élelmiszeripari Munkások Országos Szövetsége, a Malomipari Munkások Szabad Szakszervezete, a Magyarországi Húsipari Munkások Országos Szabad Szakszervezete és az Édesipari Munkások Szabad Szakszervezete — harcos múltjáról, tiszteltgett az elődök, a küzdőtársak előtt.

A jubileum alkalmából dr. Tamás László több évtizedes, kiemelkedő szakszervezeti tevékenységük elismerésül 25 dolgozónak adott át szakszervezeti kitüntetését, ezenkívül nyolcan kapták meg a 60 éves és 11-en az 50 éves szakszervezeti tagság elismeréséért járó oklevelet és jutalmat.

Permetezők

A Veszprém megyei MEZŐGÉP Vállalat üzemében megkezdtek a Nover—1005-jei, közepnyomású permetezőgépek sorozatgyártását. A vállalat az elmúlt évben mutatta be ezt a nagy teljesítményű, munkásvédelmi szempontból is kiváló gépet a kereskedelem képviselőinek, amelyet az Agromassexpo—73 bemutatón aranyéremmel tüntettek ki.

Az AGROTRÖSZT megrendelésére a nagy teljesítményű permetezőgépekből március végéig 600-at adnak át a mezőgazdasági üzemeknek. (MTI)

A Szegedi Szemle szüksége

A Délmagyarország 1974. január 4-i számában jelent meg Havasi Gábornak, a Somogyi-könyvtár munkatársának cikke — *Összehangolni a helyismereti munkát* —, amely más megyék példája nyomán sürgeti Szegeden és Csongrád megyében a helyismereti munka szervezett összefogását. A helyismereti kutatómunka és publikációs tevékenység létjogosultságát nem szükséges tovább bizonygatnunk, az elősegítésére, fellendítésére vonatkozó elgondolásokhoz azonban van némi hozzátenni valónk.

[1]

Havasi Gábor, amint az írásból kitetszik, erre a célra elegendőnek tartaná helyismereti koordinációs szervezet létrehozását, s e pusztán szervezeti jellegű intézkedéstől várja a megoldást, így a Szabó G. László által is jogilag sürgetett *Szeged-monográfia* megírását, illetve kiadását. Úgy véljük, hogy a helytörténeti-helyismereti kutatásokban érintett intézmények — a könyvtárak, a levéltárak, az egyetemek, a főiskola, a Szegedi Akadémiai Bizottság és más egységek — összehangolása valóban üdvös lenne, e pusztán szervezeti intézkedés azonban nem vezethet a kívánt és szükséges eredményhez, e munka színvonalas és rendszeres publikációkban is tükröződő fellendítéséhez.

Szervezeti keretek tulajdonképpen most is vannak, hiszen a Hazafias Népfront tudomásunk szerint megyénkben is foglalkozik a helyismereti tevékenységgel; s évek óta fennáll a Csongrád megyei Helytörténeti Bizottság is. Ez utóbbi még egy, a budapestihez, illetve a Tolna megyeihez hasonló kiadványsorozat megindításával is kísérletezett, sajnos eredménytelenül. Félő, hogy a többi mellé egy újabb bizottság vagy szervezet életre hívása csupán nagy tervek kovácsolásához, de az érdemi munka további elhalasztásához vezetne, ami — ismerve az ország más megyéinek és városainak eredményeit — tartós lemaradással járna.

[2]

E hozzászólás tere nem engedi meg, hogy akár példálózva is felsoroljuk azokat a szép eredményeket, amelyek az utóbbi években Szegeden egy ilyen folyóirat hiánya ellenére megszülettek. Azt sem tagadhajuk, hogy eddig a *Tiszatáj* és a *Délmagyarország* is helyet szorítottak a helyismereti publikációknak. Színvonalas irodalmi folyóiratunk, amely elsősorban a szomszéd országok magyar irodalmára figyelve, sajátos profil alakított ki magának, egyre kevésbé nyújthat lehetőséget a tágabb értelemben vett helyismeretnek, a város kedvelt napilapja pedig a megbecsülést érdemlő népszerűsítő sorozatok, egy-egy dokumentum jellegű írás közreadásánál lényegesen többet nem tehet. Mellettük szükség van tehát egy olyan, rendszeresen megjelenő kiadványra, amely kizárólag a korszerű módon, tágan értelmezett, tudományos színvonalú helyismereti anyagot hoz nyilvánosságra, amelyben a helytörténettől a napi publicisztika jellegét meghaladó magvas várospolitikai tanulmányokig sok minden megjelenik.

Három-négy évvel ezelőtt a címéből már addig is jól ismert *Szegedi Szemle*, illetve annak némileg módosított változata, a *Városi Szemle*, a megvalósulás küszöbéig jutott. Az akkori nehézségek talán ma már fenn sem állnak, de ha még mindig kísértének, akkor némi megértéssel minden bizonnyal elvárható. Érdemes lenne most, amikor szinte havonta jelenik meg egy-egy új vidéki kiadvány, elővenni az irattárak mélyéről az akkori, azóta még meg sem porosodott terveket, azokat újra átgondolva és a fogalmilag lokális jellegű *helyismereti* és az inkább kitekintő *urbanisztikai* elgondolásokat összeegyeztetve megindítani végre e folyóiratot!

Ami az érintett, valóban nagyon hiányzó *Szeged-monográfiát* illeti, annak megírása véleményünk szerint nem történhet máról holnapra. Az eddigi ígéretek részletek, forráskiadványok és szórványos feldolgozások után még hosszú időt igénylő fáradságos kutatómunkára és részpublikációk sorára lesz még szükség; ezekre épülhet csak fel egy többkötetes, korszerű és színvonalas monográfia. E kutatásokat is serkentené és a publikációknak, valamint a nélkülözhetetlen szakmai vitáknak is helyt adhatna a *Szegedi Szemle*, amely nélkül bármilyen nagy nekilendülés csak a félig sikerült „monográfiák” számát szaporítaná, s rontaná a helytörténet, a helyismeret szakmai hitelét.

Egyetértünk Havasi Gáborral, aki e munkához való csatlakozásra szólít fel minden érdekeltet. Véleményünk azonban az, hogy nem elsősorban összehangolni, hanem *dolgozni* kell, e tevékenység jellege pedig elsősorban mégiscsak olyan, hogy legjobban egy biztos publikációs teret nyújtó, rendszeresen — előbb negyedévenként, majd talán kéthavonként — megjelenő folyóirat teremtheti meg folyamatoságát.

[3]

Úgy tudjuk, ha talán nem is a legközelebbi jövőben, a szegedi Dóm téren valamikor megépül a modern *Könyvtári és Levéltári Palota*, amely közös fedetlét nyújt majd — egyebek mellett — a helyismeret forrásainak, azok hivatott kezelőinek és kutatóinak. Jó lenne, ha e majdan közösség a *Szegedi Szemle* szerkesztőségében, társadalmi szerkesztő bizottságában, leginkább persze hasábjain, ennél jóval hamarabb megvalósulna!

Dr. Ruszoly József
egyetemi adjunktus,
(Jógtörténeti Tanszék)

DM
POSTA-
LÁDA

Köszönet

Bár többször elmondtuk, leirtuk, hogy a becsületesen végzett munka magától értetődő és természetes, s nem jár érte különösebb köszönet, mert elvileg mindenki ezért kapja a fizetését, mégis, sokszor nem tudunk ellenállni a kéréseknek, köszöneteknek. Mint ahogyan most sem Kassai Lajosné levelének. S nem is annyira a köszönet miatt tolmácsoljuk sorait, inkább a példa okából. Nem árt, ha olvassák más kereskedők is, és látják, hogy így is lehet dolgozni.

Íme a levél: Ünnepük előtt, mivel Szegeden megfelelő árut nem találtunk, kimentünk Dorozsmára, ahol az AFESZ ABC-áruházának textilosztályán jóval többet is vásároltunk, mint amennyit akartunk volna. Ezt pedig egy kedves, idősebb eladónak köszönhetjük. Más vásárlóktól hallottuk, hogy Veronka néninek szívtartották.

Időt, fáradságot nem sajnált, hogy bemutassa a teljes választékot. Az eladó látnyom korát, magasságát, hajszínt és télikabátjának színt; is megkérdezte, az általa ajánlott sál, kardigán próba nélkül is jó lett. Azóta is voltam kint, immár a lányommal, és most is ugyanolyan előzékenyen kínálta és mutatta be áruit. Kedvességét szeretném ismeretlenül is megköszönni, és sok vevőt kívánunk neki.

Válaszol az illetékes

Postaládánkban nemrégiben közöltük Benke Gábor (Tarján, 217.) Patyolatra vonatkozó panaszát. A vállalat igazgatója, Nyári Mihály levelében elmondja, hogy a panaszt kivizsgálták, és jogosnak találták. Az izzadságot azért nem sikerült eltávolítani, mivel a vállallással szemben, amely vegyi lemosásra szól, a központi üzemben csak száraz vegytisztítással kezelték a ruhát. A vállalat nevében az igazgató olvasónk szíves elnézését kérte és közölte, hogy a hasonló esetek megismétlődésének elkerülése érdekében megszigorították belső ellenőrzésüket.

Ugyancsak nemrégiben foglalkoztunk Postaládánkban a csengelei vasútállomásról leszerelt postaláda

ügyével. A környék lakóinak panaszára a csengelei posta-hivatal vezetője, Czegledi János válaszolt. Szerinte a postaládát naponta rendszeresen már nem lehetne kiüríteni, mivel azt már csak a postás kézbesítőre lehetne bízni, aki csak két-három naponként, amikor a kézbesítendő anyag kívánja, jár arra. A postáját gépkocsijának útirányát pedig a rendelkezések szerint nem lehet megváltoztatni. Czegledi János az is közli, hogy a vasútállomás környéke postájárat-beosztás szerint Kistelekhez tartozik, tehát nem a csengelei posta illetékes ebben a kérdésben. Olvasónk megnyugtató érdeklődésében éppen ezért érdekelne bennünket a kisteleki postahivatal véleménye is az ügyben.

Igazolatlan nap — autóbusz miatt

Táborosi Józsefné Sándorfalváról (Üttörő utca 52.) az autóbuszok miatt panaszodik. Két esetet hoz fel példának, közülük az első csak furcsa, a másik viszont nagyon is kellemetlen. Érdemes idézni: január 5-én fiam fel szálltak a reggeli buszra Sándorfalva felsőn, a Nyitra utcáig mentek. A viteldíj 4,70, de sajnos, a kalauz 6,50-es jegyet adott. Miért fordul elő, hogy az egyik kalauznál rendes árat fizetünk, a másikon pedig drágábbat? A kérdéshez mi is csatlakozhatunk.

Magánválasz egy panaszra

Tóth Imre az Osztrovszky utcából egy Postaládánkban a közelmúltban megjelent panaszra válaszolt, megoldást javasol a Tarjánban és máshol is gondokat okozó, szerteszét heverő papírdobozok és fenyőfák eltüntetésére. Lám-lám, nem is olyan bonyolult az ügy, csak egy kis találékonyság kell hozzá. Íme az ötlet, melyért még csak szabadalmi díjra sem tart igényt olvasónk, mindenki nyugodtan és ingyen használhatja.

En is állítok fenyőt, nálam szintén nem muzeális érték az üres doboz, de soha nem dobom a szeméthyűtő mellé, s nem hajítom az utcára sem levitézlett fenyőt. Rengeteg megoldás van, de talán az a legjobb, ha a fenyőt jó éles késsel, netán barkácsfűrészsel össze daraboljuk. Szépen, nyugodtan, módszeresen. Nálam öt percnél soha nem tart tovább ez a munka, de ha látom, hogy valamelyik sarok-

ban „fel nem dolgozott” fenyő lapit, azt is rögtön elintézem.

A papírdobozokat szét kell szerezni (persze, fűrészt ide már nem kell!), és eladni a MEH-nek, de ha kis darabokra szedjük szét, belefér a kukába is.

Alighanem figyelemre méltó és könnyen megfogadható olvasónk javaslata. Főként azok számára ajánljuk, akik egyetértének Tóth Imre véleményével, amely szerint nem közömbös, hogy milyen környezetben él az ember, milyen a házatája.

Tokácsli-kiállítás a művészklubban

Sikeres kamaratárlatot és író-olvasó találkozót rendezett a Sajtóház művészklubja hétfőn este. Ezúttal Hegedűs András íróval, a szegedi Juhász Gyula Tanárképző Főiskola főigazgatójával Polner Zoltán újságíróval beszélgetett az író eddigi munkásságáról, készülő kötetéről. Hegedűs András valóságos kincs birtokába jutott, amikor *Igy élt Móra Ferenc* készülő könyvéhez megkapta Móra Ferenc 150. évfordulója alkalmából írt levelét Móra Panakától. Az egyetemi éveket nyomom kísérő levelek pontosan beszámolnak az író megpróbáltatásairól és rávilágítanak Móra vívódó, rendkívül bonyolult lelkiállására is. Az előkerült levelek feltárják Móra kapcsolatait fiatal íróbarátaival, és bemutatják egész baráti körét.

Elvezetés előadásban számolt be Hegedűs András eddigi vásárhelyi kutatásairól is, amelynek legfőbb célja Németh László pedagógiai nézeteinek megismerése, közreadása.

Ezt követően a Szentesen élő Tokácsli Lajos festőművész kamaratárlatát nyitotta meg Bálint Gyula újságíró. A Rudnay-növendék Tokácsli Lajos a hagyományt teremtő Koszta József útját járja, anélkül, hogy ez festészetére érezhetően rányomná bélyegét. Közérthető képei, derűs színei, témáinak belső világa nyugodt, jóleső érzéssel töltik el a szemlélőt. Tokácsli legfőbb erőnye a hárs. A maga által megszenvedett és megismert utat járja és ettől nem tért el sohasem a modernkedés kedvéért. Bár az idős festő művészetéről némelyek többször lebecsülően szölettek, nem sokára mégiscsak — és joggal — sor kerül első nagy önálló kiállítására a fővárosban.

A méltatást és a bemutatást követő vitában számos kérdést tett fel az érdeklődők a két alkotónak, akik éppúgy beszéltek ars poétikájukról, mint további terveikről.

Küzdelem a tiszai jégdugóval

Az Észak-magyarországi Vízügyi Igazgatóság, az OVH árvízvédelmi készenléti szervezete és a tarcali Kőbánya robbantóbrigádjai a jégtörő hajók segítségével hétfőn Tiszakarád térségében „ostromolták” a Felső-Tiszán keletkezett több mint huszonhét kilométernyi veszélyes jégtorlaszt. A délutáni órákig három kilométer hosszúságúra szűkítették. Ezt a mintegy négy-öt méter vastagságú jégdugót hétfőn sikerült megbontani és megindítani. A folyón leúszó „jéghegyek” azonban este felé a balsai hídnál megakadtak, összecsúsztak és

mintegy két kilométer hosszúságban újabb álló torlaszt alkottak. Az öt méternél vastagabb jégmező szétbontását kedden hajnalban kezdték meg az igazgatóság jégtörő hajói. A délelőtti órákban a torlasz megmozdult, és a hatalmas jégtömb megindultak a folyón lefelé.

A levonuló zajló jégtáblákat a jégtörők — a Kiskörei vízlépcsőig kísérik és útközben folyamatosan aprítják, hogy az úszó jég — például a tiszazugfalui kanyarban, el ne akadjon, s főként ne okozzon kárt a vízlépcső duzzasztóberendezésében. (MTI)